

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะการแจกแจงของแต้มเฉลี่ยสะสมของนิสิต ลักษณะการให้เกรดของอาจารย์ที่สะท้อนจากผลการเรียนของนิสิต และแนวโน้มแต้มเฉลี่ยสะสมของนิสิตระดับปริญญาตรีในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยใช้ข้อมูลจากระบบการเก็บข้อมูลของสำนักทะเบียนและประมวลผล จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ข้อมูลที่น่าวิเคราะห์เป็นแต้มเฉลี่ยสะสม (GPAX) ที่นิสิตได้รับเมื่อสิ้นภาคการศึกษาในแต่ละภาคการศึกษา ตั้งแต่ภาคการศึกษาด้านชั้นปีที่ 1 จนถึงภาคการศึกษาปลายชั้นปีที่ 4 ของนิสิตตั้งแต่รุ่นที่เข้าศึกษาปี 2532 - 2534 จำนวนทั้งสิ้น 10,889 คน

ผู้วิจัยนำข้อมูลมาจำแนกเป็นรายรุ่น กลุ่มสาขาวิชา คณะ ภาควิชา ชั้นปี และภาคการศึกษา เพื่อวิเคราะห์ลักษณะการแจกแจงของแต้มเฉลี่ยสะสมของนิสิตโดยใช้ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความเบ้ และความโค้ง การวิเคราะห์ส่วนประกอบความแปรปรวน (Variance Component Analysis) ของแต้มเฉลี่ยสะสมของนิสิตระหว่างรุ่นที่เข้าศึกษา ระหว่างกลุ่มสาขาวิชา ระหว่างคณะ และระหว่างภาควิชา วิเคราะห์สัดส่วนของนิสิตสถาปัตยกรรมศาสตร์และนิสิตเกียรตินิยมของนิสิตคณะต่างๆในแต่ละชั้นปี และเปรียบเทียบร้อยละของนิสิตสถาปัตยกรรมศาสตร์และร้อยละของนิสิตเกียรตินิยมของนิสิตในชั้นปีที่ 4 คณะต่างๆโดยใช้ค่าร้อยละ เปรียบเทียบร้อยละของคะแนนเฉลี่ยในการสอบเข้ามหาวิทยาลัย (Entrance) กับค่าเฉลี่ยของแต้มเฉลี่ยสะสมที่นิสิตได้รับในภาคปลายชั้นปี 4 และวิเคราะห์แนวโน้มแต้มเฉลี่ยสะสมของนิสิตโดยการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของแต้มเฉลี่ยสะสมของนิสิตระหว่างรุ่นที่เข้าศึกษาปี 2529 - 2530 ที่ศึกษาโดย สุวิมล ว่องวาณิช (2533) กับรุ่นที่เข้าศึกษาปี 2532 - 2534 ที่ศึกษาในงานวิจัยนี้

สรุปผลการวิจัย

ตอนที่ 1 ลักษณะการแจกแจงของแฉับเฉลี่ยสะสมในภาคการศึกษาด้านชั้นปีที่ 1 และภาคการศึกษาปลายชั้นปีที่ 4 ของนิสิต รุ่นที่เข้าศึกษาปี 2532 - 2534 มีข้อค้นพบสามารถสรุปเป็นประเด็นได้ดังนี้

- 1.1 แฉับเฉลี่ยสะสมของนิสิตทั้ง 3 รุ่นมีลักษณะการแจกแจงสอดคล้องกันทุกคณะ
- 1.2 แฉับเฉลี่ยสะสมของนิสิตคณะต่างๆ มีค่าโดยเฉลี่ยในภาคต้นชั้นปี 1 ต่ำกว่าในภาคปลายชั้นปี 4
- 1.3 แฉับเฉลี่ยสะสมของนิสิตในแต่ละคณะมีลักษณะการแจกแจงใกล้เคียงกันในทุกรุ่นที่เข้าศึกษา แต่มีลักษณะแตกต่างระหว่างคณะ
- 1.4 นิสิตคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ และคณะทันตแพทยศาสตร์ได้แฉับเฉลี่ยสะสมในช่วง 3.75 ขึ้นไปน้อยมาก และไม่มีเลยในคณะสัตวแพทยศาสตร์
- 1.5 เมื่อเปรียบเทียบลักษณะการแจกแจงของแฉับเฉลี่ยสะสมของนิสิตคณะต่างๆ ในแต่ละกลุ่มสาขาวิชาในภาคปลายชั้นปี 4 พบว่าในกลุ่มสาขาวิชาสังคมศาสตร์ แฉับเฉลี่ยสะสมของนิสิตคณะครุศาสตร์และคณะนิเทศศาสตร์ มีลักษณะการแจกแจงเบ้ซ้ายมากกว่าคณะอื่นแสดงว่านิสิตส่วนใหญ่ได้แฉับเฉลี่ยสะสมสูง

ในกลุ่มสาขาวิชามนุษยศาสตร์แฉับเฉลี่ยของนิสิตคณะอักษรศาสตร์มีลักษณะการแจกแจงเบ้ซ้ายมากกว่าคณะอื่น แสดงว่านิสิตคณะนี้ส่วนใหญ่ได้แฉับเฉลี่ยสะสมสูง

กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแฉับเฉลี่ยสะสมของนิสิตมีลักษณะการแจกแจงเบ้ขวามากกว่าในภาคต้นปี 1 แสดงว่านิสิตส่วนใหญ่ได้แฉับเฉลี่ยสะสมน้อยลง โดยการแจกแจงของแฉับเฉลี่ยสะสมของนิสิตคณะวิศวกรรมศาสตร์และคณะวิทยาศาสตร์มีความเบ้ใกล้เคียงกัน

ส่วนในกลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์การแพทย์ แฉับเฉลี่ยสะสมของนิสิตคณะแพทยศาสตร์(สาขาเทคนิคการแพทย์) และคณะสัตวแพทยศาสตร์ มีลักษณะการแจกแจงเบ้ขวาเล็กน้อย ส่วนคณะอื่นๆ แฉับเฉลี่ยสะสมของนิสิตมีลักษณะการแจกแจงเบ้ซ้าย แสดงว่านิสิตคณะนี้ส่วนใหญ่มีแฉับเฉลี่ยสะสมต่ำ

ตอนที่ 2 ลักษณะการให้เกรดของอาจารย์ที่สะท้อนจากผลการเรียนของนิสิต มีข้อค้นพบสรุปได้ดังนี้

2.1 ผลการวิเคราะห์ส่วนประกอบความแปรปรวน (Variance Component Analysis) ของแต้มเฉลี่ยสะสมของนิสิต สรุปได้ว่า

2.1.1 แต้มเฉลี่ยสะสมในภาคต้นชั้นปี 1 ถึงภาคปลายชั้นปี 4 ของนิสิต มีแหล่งที่อธิบายความแตกต่างของแต้มเฉลี่ยสะสมของนิสิต มาจากความแปรปรวนระหว่างนิสิตมากที่สุด (67.57 - 83.02 %) รองลงมาระหว่างภาควิชา (11.53 - 28.66%) ระหว่างกลุ่มสาขาวิชา (3.62 - 6.33 %) ระหว่างคณะ (0.06 - 1.01%) และไม่พบความแปรปรวนระหว่างรุ่นที่เข้าศึกษา

2.1.2 แต้มเฉลี่ยสะสมในภาคปลายชั้นปี 4 ของนิสิตมีความแตกต่างระหว่างนิสิตภายในภาควิชา ระหว่างภาควิชาภายในคณะ ระหว่างกลุ่มสาขาวิชาภายในรุ่นที่เข้าศึกษา และระหว่างคณะภายในกลุ่มสาขาวิชา ตามลำดับ ดังนี้

ระดับสาขาวิชา กลุ่ม สาขาวิชาสังคมศาสตร์และกลุ่มสาขาวิชามนุษยศาสตร์ นิสิตได้แต้มเฉลี่ยสะสมสูงกว่า กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และกลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์การแพทย์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ระดับคณะในกลุ่มสาขาวิชาสังคมศาสตร์ นิสิตคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี และคณะรัฐศาสตร์ได้แต้มเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า นิสิตคณะครุศาสตร์ และคณะนิเทศศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในกลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์การแพทย์ นิสิตคณะแพทยศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ (สาขาเทคนิคการแพทย์) คณะทันตแพทยศาสตร์ และคณะเภสัชศาสตร์ ได้แต้มเฉลี่ยสะสมสูงกว่า นิสิตคณะสัตวแพทยศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนในกลุ่มสาขาวิชาสังคมศาสตร์ และกลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ผลการทดสอบไม่พบความแตกต่างของแต้มเฉลี่ยสะสมของนิสิตระหว่างคณะ

ระดับภาควิชา เมื่อทดสอบความแตกต่างของแต้มเฉลี่ยสะสมของนิสิตระหว่างภาควิชาภายในคณะ พบว่าแต้มเฉลี่ยสะสมของนิสิตคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี คณะรัฐศาสตร์ คณะครุศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ และคณะวิทยาศาสตร์ มีความแตกต่างระหว่างภาควิชา สำหรับคณะนิเทศศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ และคณะศิลปกรรมศาสตร์ ยังไม่สามารถสรุปได้ชัดเจนเกี่ยวกับความแตกต่างของแต้มเฉลี่ยสะสมของนิสิตระหว่างภาควิชา ส่วนคณะนิติศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ (สาขาเทคนิคการแพทย์) คณะสัตวแพทยศาสตร์ คณะทันตแพทยศาสตร์ และคณะเภสัชศาสตร์ ไม่สามารถทดสอบความแตกต่างของแต้มเฉลี่ยสะสมของนิสิตระหว่างภาควิชาได้ เนื่องจากไม่มีข้อมูลสำหรับเปรียบเทียบ

2.2 สัดส่วนของนิสิตสภาพัฒนาฯ และนิสิตเกียรตินิยม ของนิสิตในชั้นปีที่ 1 ถึงชั้นปีที่ 4 และการเปรียบเทียบร้อยละของนิสิตสภาพัฒนาฯและนิสิตเกียรตินิยม ในภาคปลายชั้นปี 4 สรุปได้ว่า

2.2.1 เมื่อเรียนในชั้นปีที่สูงขึ้น นิสิตสภาพัฒนาฯมีสัดส่วนลดลง แต่ นิสิตเกียรตินิยมมีสัดส่วนเพิ่มขึ้น

2.2.2 นิสิตคณะต่างๆ มีร้อยละของนิสิตสภาพัฒนาฯ และร้อยละของ นิสิตเกียรตินิยมในภาคปลายชั้นปี 4 ต่างกันในทุกวันที่เข้าศึกษา โดยนิสิตคณะรัฐศาสตร์ คณะเศรษฐศาสตร์ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ คณะ แพทย์ศาสตร์ (สาขาเทคนิคการแพทย์) คณะสัตวแพทยศาสตร์ และคณะเภสัชศาสตร์ มี ร้อยละของนิสิตสภาพัฒนาฯมาก ในขณะที่คณะครุศาสตร์ คณะนิเทศศาสตร์ คณะนิติ ศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ และคณะทันตแพทยศาสตร์ มีร้อยละของ นิสิตสภาพัฒนาฯน้อย เมื่อเปรียบเทียบกับคณะอื่น

นิสิตคณะครุศาสตร์ คณะนิเทศศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ และคณะทันตแพทยศาสตร์ มีร้อยละของนิสิตเกียรตินิยมมาก ในขณะที่ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ คณะแพทย์ศาสตร์ (สาขาเทคนิคการแพทย์) และ คณะสัตวแพทยศาสตร์ มีร้อยละของนิสิตเกียรตินิยมน้อย เมื่อเปรียบเทียบกับคณะอื่น

2.3 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของแต้มเฉลี่ยสะสมในภาคปลายชั้นปี 4 กับค่า ร้อยละของคะแนนเฉลี่ยในคอนสอบเข้ามหาวิทยาลัยของนิสิตคณะต่างๆ ในแต่ละกลุ่มสาขา วิชา สรุปได้ว่าในกลุ่มสาขาวิษสังคมศาสตร์ นิสิตคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี และคณะ นิเทศศาสตร์ มีผลการเรียนโดยเฉลี่ยสอดคล้องกับคะแนนในคอนสอบเข้ามหาวิทยาลัย

กลุ่มสาขาวิชามนุษยศาสตร์ นิสิตคณะอักษรศาสตร์ มีผลการเรียนโดยเฉลี่ย สอดคล้องกับคะแนนในคอนสอบเข้ามหาวิทยาลัย กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์การแพทย์ นิสิตคณะ แพทย์ศาสตร์ คณะสัตวแพทยศาสตร์ คณะทันตแพทยศาสตร์ มีผลการเรียนโดย เฉลี่ยสอดคล้องกับคะแนนในคอนสอบเข้ามหาวิทยาลัย ส่วนนิสิตคณะอื่นๆ มีผลการเรียน ไม่สอดคล้องกับความสามารถเมื่อแรกเข้าของนิสิตเมื่อพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ยในการสอบเข้า มหาวิทยาลัยของนิสิตภายในกลุ่มสาขาวิชา

ตอนที่ 3 แด้มเฉลี่ยสะสมในภาคต้นชั้นปี 1 ของนิสิตรุ่นที่เข้าศึกษาปี 2532 - 2534 มีแนวโน้มสูงขึ้น เมื่อเปรียบเทียบกับรุ่นที่เข้าศึกษาปี 2527 - 2530 และแด้มเฉลี่ยสะสมในภาคปลายชั้นปี 4 ของนิสิตรุ่นที่เข้าศึกษาปี 2532 - 2534 มีแนวโน้มสูงขึ้น เมื่อเปรียบเทียบกับรุ่นที่เข้าศึกษาปี 2527

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยนี้ มีประเด็นสำคัญที่นำมาอภิปรายดังนี้

จากการวิเคราะห์ลักษณะการแจกแจงของแด้มเฉลี่ยสะสมของนิสิต ในรุ่นที่เข้าศึกษาปี 2532 - 2534 ซึ่งปรากฏว่าแด้มเฉลี่ยสะสมของนิสิตในภาคต้นชั้นปี 1 มีค่าโดยเฉลี่ยต่ำกว่าในภาคปลายชั้นปี 4 ในทุกคณะและทุกรุ่นที่เข้าศึกษา ผลการวิจัยนี้มีความสอดคล้องกับผลการวิจัยของสุวิมล ว่องวานิช (2533) ที่ทำการศึกษากับนิสิตรุ่น 2527 การที่แด้มเฉลี่ยสะสมของนิสิตมีค่าสูงขึ้นเมื่อเรียนถึงชั้นปีที่ 4 น่าจะเนื่องมาจากสาเหตุ 3 ประการ คือ

ประการที่ 1 ลักษณะวิชาที่นิสิตต้องเรียน ในภาคการศึกษาแรกนิสิตต้องเรียนวิชาพื้นฐานเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งบางวิชาอาจจะไม่ตรงกับความสนใจ หรือไม่เหมาะสมกับความสามารถของนิสิต ทำให้เกรดที่ได้รับไม่สูงนัก ประกอบกับการที่นิสิตจะต้องเข้าร่วมกิจกรรมกับทางสถาบันมากกว่าในชั้นปีอื่นๆ และปัญหาด้านการปรับตัวให้เข้ากับระบบการเรียน และสภาพสังคม ทำให้แด้มเฉลี่ยที่นิสิตได้รับไม่สูงเท่าที่ควร แต่เมื่อเรียนในชั้นปีที่สูงขึ้น นิสิตมีประสบการณ์ในการเรียนมากขึ้น วิชาที่เรียนก็เป็นวิชาที่เลือกเรียนตามความสนใจของตนเอง โอกาสที่จะได้เกรดสูงก็มีมากขึ้น เป็นผลให้แด้มเฉลี่ยสะสมที่ได้รับมีค่าสูงขึ้น

ประการที่ 2 ลักษณะการให้เกรดของอาจารย์ผู้สอน เนื่องจากในภาคการศึกษาดังๆ นิสิตต้องเรียนในรายวิชาที่สอนโดยอาจารย์ภาควิชาอื่น หรือคณะอื่น แต่ในชั้นปีที่ 3 และชั้นปีที่ 4 วิชาที่นิสิตเรียนส่วนใหญ่เป็นวิชาเฉพาะ หรือวิชาปฏิบัติการ ซึ่งสอนโดยอาจารย์ในภาควิชา หรือในคณะ อาจจะเป็นไปได้ว่าอาจารย์ให้เกรดแก่นิสิตต่างภาควิชา หรือต่างคณะในระดับต่ำ และให้เกรดแก่นิสิตภาควิชาเดียวกัน หรือคณะเดียวกันในระดับสูง

ประการที่ 3 การฟื้นสภาพนิสิต การที่นิสิตคณะต่างๆมีแด้มเฉลี่ยสะสมโดยเฉลี่ยในภาคการศึกษาปลายชั้นปีที่ 4 สูง อาจจะเป็นผลมาจาก การที่นิสิตที่ได้แด้มเฉลี่ยสะสมต่ำกว่าเกณฑ์ที่สถาบันกำหนด และฟื้นสภาพนิสิตไปในช่วงที่ศึกษาในชั้นปีที่ 2 และ 3 นิสิตที่

เรียนถึงภาคการศึกษาปลายชั้นปีที่ 4 จึงมีเฉพาะผู้ที่ได้รับแต้มเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป ทำให้แต้มเฉลี่ยสะสมโดยเฉลี่ยของนิสิตในภาคการศึกษาปลายชั้นปีที่ 4 สูงขึ้น

จากผลการวิเคราะห์ส่วนประกอบความแปรปรวน (Variance Component Analysis) ของแต้มเฉลี่ยสะสมของนิสิต ซึ่งปรากฏว่าแต้มเฉลี่ยสะสมของนิสิตมีความแตกต่าง ซึ่งอธิบายได้ด้วยความแตกต่างระหว่างนิสิตมากที่สุด รองลงมาเป็นความแตกต่างระหว่างภาควิชา ระหว่างกลุ่มสาขาวิชา และระหว่างคณะ ตามลำดับ แสดงให้เห็นว่าผลการเรียนของนิสิต ส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับความสามารถของนิสิต นอกจากนี้ยังขึ้นอยู่กับความแตกต่างของ กระบวนการการวัดและประเมินผลของอาจารย์ในระดับภาควิชา ระดับกลุ่มสาขาวิชาและ ระดับคณะด้วย ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของอุทุมพร จามรมาน (2529) ที่พบว่า ในระดับปริญญาตรีการให้เกรดของอาจารย์มีความแตกต่างระหว่างสาขาวิชา และระหว่างภาควิชา มากกว่าในระดับปริญญาโท และสอดคล้องกับผลการวิจัยของเปรมใจ สุขสมานวงศ์ (2522) ที่พบว่าอาจารย์แต่ละหมวดวิชามีมาตรฐานในการให้เกรดแตกต่างกัน ความแตกต่าง ในการให้เกรดดังกล่าว อาจมีสาเหตุเนื่องมาจากการที่อาจารย์แต่ละคนมีอิสระในการตัดสินใจ เกรด ด้วยวิธีการและเกณฑ์มาตรฐานของตน หรือแนวปฏิบัติของภาควิชา คณะ หรือหลักสูตรที่คิดว่าเหมาะสม จึงเป็นผลให้การให้เกรดของอาจารย์ในแต่ละกลุ่มสาขาวิชา คณะ ภาควิชา และอาจารย์ผู้สอนแต่ละคนไม่เหมือนกัน (วิญญา วิศาลภรณ์, 2522: อนันต์ ศรีโสภา, 2524 : อุทุมพร จามรมาน, 2530)

การเปรียบเทียบร้อยละของนิสิตสภาพวิทยาทัศน์ และนิสิตเกียรตินิยมระหว่าง คณะต่างๆพบว่า คณะวิศวกรรมศาสตร์ และคณะวิทยาศาสตร์ มีนิสิตสภาพวิทยาทัศน์มากกว่าคณะอื่น ในขณะที่นิสิตคณะคณะครุศาสตร์ คณะนิเทศศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ และคณะศิลปกรรมศาสตร์ มีนิสิตสภาพวิทยาทัศน์น้อยกว่าคณะอื่น และเมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของแต้มเฉลี่ยสะสมของนิสิตคณะต่างๆ พบว่านิสิตคณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ และคณะสัตวแพทยศาสตร์ มีแต้มเฉลี่ยสะสมโดยเฉลี่ยต่ำกว่าคณะอื่น และนิสิตคณะครุศาสตร์ คณะนิเทศศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ และคณะศิลปกรรมศาสตร์ มีแต้มเฉลี่ยสะสมโดยเฉลี่ยสูงกว่าคณะอื่น แต่เมื่อพิจารณาคะแนนในการสอบเข้ามหาวิทยาลัย พบว่าคณะ วิศวกรรมศาสตร์ คณะนิเทศศาสตร์ และคณะอักษรศาสตร์ นิสิตมีคะแนนในคอนสอบเข้า มหาวิทยาลัยสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยในการสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ของนิสิตภายในกลุ่มสาขาวิชา ส่วนนิสิตคณะครุศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ และคณะศิลปกรรมศาสตร์ มีคะแนนในคอน

สอบเข้ามหาวิทยาลัยต่ำกว่าคะแนนเฉลี่ยในการสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ของนิสิตภายในกลุ่มสาขาวิชา

ข้อค้นพบนี้ เป็นหลักฐานที่แสดงให้เห็นว่าการให้เกรดของอาจารย์ในแต่ละคณะ มีความแตกต่างกัน และบางคณะมีการตัดสินผลการเรียนของนิสิตซึ่งได้ผลไม่สอดคล้องกับความสามารถของนิสิตคนแรกเข้าที่พิจารณาจากคะแนนสอบเข้ามหาวิทยาลัย โดยเฉพาะเมื่อพิจารณาคณะวิศวกรรมศาสตร์ ซึ่งพบว่านิสิตส่วนใหญ่มีผลการเรียนค่อนข้างต่ำ และมีนิสิตสภาพวิชาที่เด่นมาก ถ้าจะอธิบายว่านิสิตคณะนี้มีความสามารถทางการเรียนต่ำก็คงไม่ถูกต้องนักเพราะนิสิตมีคะแนนในตอนสอบเข้ามหาวิทยาลัยสูง หรือจะอธิบายว่าเป็นเพราะนิสิตมีความรับผิดชอบในการเรียนน้อยจึงมีผลการเรียนต่ำก็คงจะไม่ถูกต้องนัก จึงควรพิจารณาลักษณะการให้เกรดในคณะเหล่านี้ว่ามีระดับความเข้มงวดเช่นไรเมื่อเปรียบเทียบกับคณะอื่น ผลการวิจัยครั้งนี้ไม่สามารถอธิบายสภาพการให้เกรดเช่นนี้ได้ว่าเนื่องจากสาเหตุอันใดจำเป็นต้องมีการศึกษาอย่างลึกซึ้งต่อไป ข้อค้นพบจากการวิจัยนี้มีความสอดคล้องกับผลการวิจัยของสุวิมล ว่องวานิช (2533) ที่พบว่านิสิตคณะอักษรศาสตร์ คณะครุศาสตร์ คณะนิเทศศาสตร์ แพทยศาสตร์ และคณะทันตแพทยศาสตร์ มีโอกาสได้เกียรตินิยมมากกว่าคณะอื่น คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ (สาขาเทคนิคการแพทย์) คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ และคณะเศรษฐศาสตร์ มีปัญหาการฟื้นฟูสภาพนิสิตเนื่องจากได้แต้มเฉลี่ยสะสมต่ำกว่า 2.00 มาก

แต้มเฉลี่ยสะสมของนิสิตรุ่นที่เข้าศึกษาปี 2532 - 2534 ในภาคต้นชั้นปี 1 มีค่าโดยเฉลี่ยสูงขึ้นเมื่อเปรียบเทียบกับรุ่นที่เข้าศึกษาปี 2527 - 2530 และในภาคปลายชั้นปี 4 มีค่าโดยเฉลี่ยสูงขึ้นเมื่อเปรียบเทียบกับรุ่นที่เข้าศึกษาปี 2527 ผลการวิจัยนี้มีความสอดคล้องกับผลการวิจัยของสุภาพร ถอยด์ (2523) ที่พบว่าค่ามัธยฐานของแต้มเฉลี่ยสะสมตลอดหลักสูตรของนิสิตมีแนวโน้มสูงขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยในต่างประเทศ เช่น จากผลการสำรวจของ โจลา (Joola, 1974) ที่พบว่าค่าเฉลี่ยของนิสิตในมหาวิทยาลัยและวิทยาลัย เพิ่มขึ้นจาก 2.44 ใน ค.ศ. 1964 เป็น 2.77 ใน ค.ศ. 1974 เบอนบอม (Birnbbaum, 1977) พบว่า ค่าเฉลี่ยของแต้มเฉลี่ยของนิสิต เพิ่มขึ้นจาก 2.44 ในปี ค.ศ. 1974 เป็น 2.86 ในปี ค.ศ. 1977 และพอทเทอร์ (Potter, 1977) ก็พบว่าจากปี ค.ศ. 1965 ถึง ค.ศ. 1977 มีสัดส่วนของนิสิตที่ได้เกียรตินิยมเพิ่มขึ้นเป็น 2 เท่า และมีค่าเฉลี่ยของแต้มเฉลี่ยสะสมเปลี่ยนจาก 2.75 เป็น 3.10 และเป็นไปได้ว่านับแต่มหาวิทยาลัยได้ให้ความสำคัญกับมาตรฐานการตัดเกรดก็เริ่มมีการตื่นตัวของอาจารย์ในความพยายามที่จะตัดสินผลการเรียนให้มีคุณภาพมากยิ่งขึ้น ประกอบกับ

ข้อมูลที่ได้รับรู้กันอย่างไม่เป็นทางการเกี่ยวกับแคมเปญสะสมที่นิสิตได้รับใน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยมักจะต่ำกว่าสถาบันอื่น จึงอาจมีผลทำให้อาจารย์ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเริ่มมีการให้เกรดแก่นิสิตสูงขึ้นก็เป็นได้

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ผลการวิจัยนี้ ชี้ให้เห็นว่าแคมเปญสะสมของนิสิตคณะต่างๆ มีลักษณะการแจกแจงแตกต่างกัน สถาบันควรจะกำหนดนโยบายเกี่ยวกับการตัดสินผลการเรียนของนิสิตให้มีความเหมาะสม ชัดเจน และมีมาตรการในการควบคุมการให้เกรดในแต่ละคณะ เช่น การจัดพิมพ์ลักษณะการแจกแจงเกรดที่นิสิตได้รับในแต่ละรายวิชา และของอาจารย์แต่ละท่านในภาคการศึกษาต่างๆ ให้อาจารย์ผู้สอนวิชาเดียวกัน และนำมาใช้เปรียบเทียบกัน เพื่อให้การให้เกรดของอาจารย์เป็นไปในลักษณะเดียวกัน

2. ผลจากการวิจัย ชี้ให้เห็นว่าผลการเรียนของนิสิตระดับปริญญาตรีมีความแตกต่างเนื่องจากความแตกต่างระหว่างนิสิตมาก ความแตกต่างระหว่างภาควิชา และความแตกต่างระหว่างกลุ่มสาขาวิชารองลงมา เมื่อนิสิตในคณะเดียวกันยังมีผลการเรียนแตกต่างระหว่างภาควิชาเช่นนี้ สถาบันจึงควรศึกษาถึงระดับความเข้มงวดในการให้เกรดของอาจารย์ในภาควิชาต่างๆ และกำหนดแนวทางการประเมินผลการเรียนของอาจารย์ในระดับภาควิชา ระดับคณะและระดับกลุ่มสาขาวิชาให้มีความถูกต้องเหมาะสม และยุติธรรม เพราะการตัดสินผลการเรียนของนิสิตส่วนหนึ่งขึ้นอยู่กับผู้สอน จึงควรให้ความสำคัญในเรื่องนี้ให้มาก

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. งานวิจัยนี้ศึกษาครอบคลุมเฉพาะแคมเปญสะสมของนิสิตในระดับภาคการศึกษา เพื่อให้เห็นภาพรวมของการให้เกรดในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย การวิจัยในโอกาสต่อไป ควรได้มีการศึกษาเฉพาะเจาะลึกเกี่ยวกับเกรดในรายวิชา เพื่อสามารถสรุปถึงวิธีการให้เกรดของอาจารย์ผู้สอนเป็นรายบุคคลได้

2. ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับองค์ประกอบอื่นๆ ที่มีอิทธิพลต่อแคมเปญสะสมของนิสิต เช่น หลักสูตร วิธีการให้เกรดของอาจารย์ สาขาวิชาเอก และเพศของนิสิต เป็นต้น เพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาระบบการประเมินผลการเรียนให้มีความถูกต้องเหมาะสมและ

ยุติธรรมมากขึ้น เพราะตัวแปรดังกล่าวเป็นข้อมูลเบื้องต้นส่วนหนึ่งของกระบวนการวัดและประเมินผลทางการศึกษา

3. ควรมีการศึกษาสภาพการวัดและประเมินผลของอาจารย์แต่ละท่าน ในประเด็นเกี่ยวกับความเที่ยง ความตรงในการให้เกรด มาตรฐานในการให้เกรด และวิธีการแปลผลที่ได้จากจากวัด เพื่อเป็นข้อมูลในการพัฒนากระบวนการวัดและประเมินผลให้มีความถูกต้องยิ่งขึ้น

4. ควรมีการวิจัยลักษณะนี้ในสถาบันการศึกษาระดับอื่นๆ หรือในสถาบันอุดมศึกษาที่จัดการศึกษาระดับเดียวกันหลายๆสถาบัน เพื่อเปรียบเทียบการตัดสินใจผลการเรียนของแต่ละสถาบัน หรือแต่ละสาขาวิชาระหว่างมหาวิทยาลัย ซึ่งจะช่วยให้ทราบถึงสภาพการประเมินผลทางการเรียนในแต่ละสถาบัน หรือระหว่างสถาบัน เพราะยังไม่มีข้อมูลที่จะสรุปได้ว่าผลจากการประเมินในแต่ละระดับการศึกษา หรือแต่ละสถาบันการศึกษาที่จัดการศึกษาระดับเดียวกันมีมาตรฐานที่จะเปรียบเทียบกันได้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย